

200702280/1.

Datum uitspraak: 31 mei 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/29635 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 1 maart 2007 in het
geding tussen:**

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 mei 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 maart 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 13 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. Z.N. Kammeraat, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

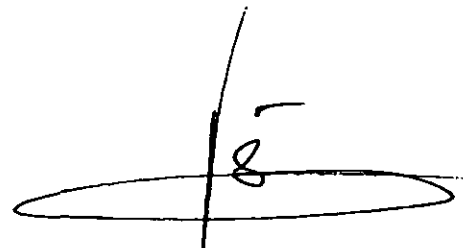
w.g. Kammeraat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 mei 2007

295
Verzonden:

31 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr: AWB 06 / 29635 BEPTDN

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen:

eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 18 mei 2006.

Kenmerk: 0307.12.0002.

V-nummer: ;

Behandeling ter zitting: 6 februari 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en/of de Minister van Justitie.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit van 18 mei 2006 (verzonden op 19 mei 2006) heeft verweerder de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit is namens eiser op 16 juni 2006 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank. Aanvulling van de gronden waarop het beroep berust heeft plaatsgevonden bij brieven van 18 juli 2006 en 11 januari 2007.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 6 februari 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mw. mr. C.J.M. Dreessen, advocaat te Maastricht.

Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. R.J.M.F.P. Wouters, ambtenaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

Verweerder heeft de in rubriek I genoemde aanvraag afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, in samenhang met artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Verweerder heeft het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig geacht. Aan het besluit ligt mede een rapport taalanalyse van 3 februari 2006 ten grondslag.

Namens eiser is in beroep aangevoerd dat eiser de financiële middelen ontbeert om een contra-expertise te laten verrichten. Voorts is aangevoerd dat de kwaliteit van de tolk die verweerder tijdens de taalanalyse heeft gebruikt, betwijfeld wordt. Eiser verblijft meer dan drie jaar in Nederland. In deze periode had eiser recht op een eerlijke beoordeling van zijn geloofwaardig asielrelaas.

Namens eiser is bij brief van 11 januari 2007 voorts (aanvullend) aangevoerd dat verweerder niet zonder meer bevoegd is om een voornemen in te trekken en dan een nieuw voornemen uit te brengen. In dit kader wordt verwezen naar de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, van 1 december 2006. Het blijft overigens onduidelijk waarom eiser aanvullend is gehoord.

Vervolgens wordt - onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 17 mei 2005 (JV 2005/256) - namens eiser aangevoerd dat verweerder bij intrekking van een verblijfsvergunning, welke intrekking mede is gebaseerd op een taalanalyse, het uitvoeren van die taalanalyse moet motiveren. Voornoemde uitspraak is in de visie van eiser in de onderhavige zaak van overeenkomstige toepassing.

Ten slotte is namens eiser aangevoerd dat het standpunt van verweerder in het nieuwe voornemen van 12 april 2006 gewijzigd is, met dien verstande dat niet langer wordt uitgegaan van de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas. Deze gang van zaken is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur en met het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

De rechtbank ziet zich, gelet op het moment waarop de gronden van 11 januari 2007 in het geding zijn gebracht, allereerst gesteld voor de vraag of de goede procesorde zich er niet tegen verzet deze gronden bij de beoordeling te betrekken. Dienaangaande wordt het volgende overwogen.

Zoals de Afdeling heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 27 augustus 2004, JV 2004/407), worden de mogelijkheden om na afloop van de voor het indienen van beroepsgronden gestelde termijn alsnog aanvullende beroepsgronden in te dienen onder meer begrensd door de goede procesorde. De op 11 januari 2007 voorgedragen (inhoudelijke) beroepsgronden zijn naar het oordeel van de rechtbank, met uitzondering van de verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, van 1 december 2006 (welke uitspraak evenwel ziet op een andere situatie dan hier in geding nu in dezen sprake is van een nieuw voornemen na intrekking van een eerdere beslissing op de aanvraag), tardief aangevoerd, waarbij in aanmerking is genomen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij deze beroepsgronden niet eerder had kunnen (doen) aanvoeren. Voorts is ter zitting nog gebleken dat verweerder op dat moment niet bekend was met de aanvullende gronden.

De rechtbank overweegt voorts het volgende

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Zoals de Afdeling heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 27 januari 2003, JV 2003/103), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst.

Als zich de omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Tweede Kamer 1998-1999, 26 732 nr 3, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen, van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan

Zoals reeds is aangegeven, is de afwijzing van eisers aanvraag mede gebaseerd op artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000.

In paragraaf C1/5.8.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 is onder meer vermeld dat indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van het 'toerekenbaar ontbreken van documenten'.

Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank voor wat betreft het ontbreken van reisdocumenten in redelijkheid op voornoemd standpunt kunnen stellen. Verweerder heeft daartoe in redelijkheid kunnen overwegen dat eiser geen reisdocumenten heeft overgelegd en levens onvoldoende gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd om zijn reisroute te kunnen verifiëren en vast te stellen. Daarbij heeft verweerder onder meer in aanmerking mogen nemen dat eiser niet weet te verklaren op welke dag van de week hij vertrokken is uit zijn land van herkomst, onder welke vlag het schip voer en hoe lang hij aan boord is gebleven. Evenmin heeft eiser kunnen verklaren wat hij allemaal heeft gezien toen hij van boord ging en hoe de treinen eruit zagen.

Met inachtneming van het hiervoor weergegeven beoordelingskader en daargelaten de vraag of eiser expliciet in de gronden van beroep het oordeel van verweerder omtrent de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas inhoudelijk heeft bestreden, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is. Daarbij heeft verweerder kunnen overwegen dat eiser niet heeft kunnen vertellen wanneer en hoe vaak hij en zijn familie bedreigd zouden zijn. Voorts heeft eiser niet kunnen verklaren wanneer en hoe vaak het huis aangevallen zou zijn. Evenmin heeft eiser consistente verklaringen afgelegd over de aanhoudingen en problemen van zijn vader. Ten slotte is eiser niet in staat gebleken om op veel vragen over zijn land van herkomst antwoord te geven.

Verweerder heeft bij zijn afwijzing van de aanvraag overigens betekenis mogen hechten aan het rapport taalanalyse 3 februari 2006. Namens eiser is in de gronden van beroep gesteld dat aan de kwaliteit van de taalanalist wordt getwijfeld. De rechtbank overweegt hieromtrent, onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling van 7 augustus 2002 (JV 2002/324) en 4 augustus 2003 (JV 2003/471), dat, daargelaten het feit dat deze grief eerst in beroep is aangevoerd, de taalanalyse is uitgevoerd onder verantwoordelijkheid van een ter zake kundig bureau en dat de taalanalist onderworpen is aan een voortdurende kwaliteitscontrole. Door in het kader van het onderzoek naar de nationaliteit, dan wel het land of de plaats van herkomst van de vreemdeling een taalanalyse te laten uitvoeren, komt verweerder de desbetreffende vreemdeling tegemoet in de voldoening aan de ingevolge voormeld artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 op hem rustende last om de aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken.

Wanneer de taalanalyse de gezeten twijfel aan de gestelde identiteit en nationaliteit van de betrokken vreemdeling niet wegneemt, kan die vreemdeling deze door het laten vernichten van een contra-expertise alsnog trachten weg te nemen. Hiertoe kan hij, indien hij van mening is dat de analyse niet op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, dan wel anderszins onvolkomenheden bevat, de band, waarop het gesprek ten behoeve van de taalanalyse is opgenomen, door een zelf gekozen onafhankelijke deskundige laten beoordelen en zo nodig van commentaar laten voorzien. De vreemdeling kan niet enkel door het plaatsen van kritische kanttekeningen bij de uitgevoerde taalanalyse tweevleugelen dat verweerder een

Reg.nr: AWB 06 / 29635 BEPTDN

4

nieuwe taalanalyse moet verrichten, dan wel van een van de taalanalyse afwijkende conclusie dient uit te gaan. Door het achterwege laten van een contra-expertise blijft de gerezen twijfel aan de identiteit en nationaliteit bestaan (zie de uitspraken van de Afdeling van respectievelijk 7 augustus 2002 (JV 2002/324), 26 augustus 2003 (nr. 200303048/1) en 15 oktober 2003 (JV 2003/544)). De conclusie in het rapport van de verrichte taalanalyse luidt dat eiser waarschijnlijk niet herleidbaar is tot de spraakgemeenschap binnen Liberia. De rechtbank stelt vast dat eiser geen contra-expertise heeft laten verrichten, maar enkel - niet nader onderbouwde - kritische kanttekeningen bij het rapport heeft geplaatst, hetgeen verweerder niet tot een andere conclusie omtrent eisers herkomst hoefde te nopen.

Nu verweerders oordeel dat eisers asielrelaas geen positieve overtuigingskracht bezit en (derhalve) ongeloofwaardig is te achten, de rechterlijke toets kan doorstaan, heeft verweerder evenzeer terecht geoordeeld dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000.

Het beroep van eiser is daarom ongegrond te achten, zodat, mede gelet op artikel 8:70 van de Awb, wordt beslist als aangegeven in rubriek III.

De rechtbank overweegt tot slot geen aanleiding te hebben gezien het ter zitting gedane verzoek tot verdaging van de zitting omdat de tolk als gevolg van een misverstand niet was verschenen, in te willigen. Het niet verschijnen van de tolk dient, met name gelet op het feit dat eiser niet door de rechtbank is opgeroepen ter zitting te verschijnen, voor rekening van eiser te blijven. De rechtbank heeft daarbij voorts in aanmerking genomen dat eiser ter zitting op de voet van het bepaalde in artikel 8:65, tweede lid, van de Awb in de gelegenheid is gesteld het laatste woord te voeren, van welke gelegenheid door hem gebruik is gemaakt.

Reg.nr. AWB 06 / 29635 BEPTDN

5

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. R.M.M. Kleijkers in tegenwoordigheid van mr. M.J.M. Penders als griffier
en in het openbaar uitgesproken op 1 maart 2007.

w.g. M. Penders

w.g. R. Kleijkers

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier.

Verzonden op: 01 MRT 2007

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijld spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

wagemans advocaten maastricht
advokaten en prokureurs

loolersgracht 4
6211 JK maastricht
postbus 698 6200 AN
maastricht
telefoon 043-3251859
telefax 043-3253043

mr. richard wagemans
mr. mr. conny dreessen

rechtstreeks
telefoon 043-3506131

advocaat wagemansadvocaat

RAAD VAN STATE	
1805 INGEKOMEN	
B 29 MRT 2007	
ZAAKNR. 200702280	
AAN: P.W. de Bont	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

verzonden per post en per fax
gelijktijdig verzonden aan verweerder

Maastricht, 29 maart 2007

Inzake
Geboren
Nationaliteit : Liberiaanse
RB referentie : 06/29635 BEPTON
Betreft : hoger beroep

Edelachtbare Heer, Edelachtbare Vrouwe,

Namens hierna te noemen appellant, verblijvende te 's-Gravendeel,
ben ik bepaaldelijk gevolmachtigd tot het indienen van dit hoger beroepschrift.

Op 01-03-2007 heeft rechtbank Maastricht het namens bovengenoemde
appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.
Bijgevoegd treft u aan een kopie van de bestreden uitspraak van de rechtbank te
Maastricht (productie 1).

Ik verzoek u het reeds in de eerdere fase aangevoerde als hier herhaald en ingelast te
beschouwen.

grief1.

De eerste grief richt zich tegen de overweging van de rechtbank Maastricht waarin zij stelt
dat de gronden d.d. 11 januari 2007 tardief zouden zijn ingediend, quod non.
Immers, deze gronden zijn ingediend vier weken voor de behandeling ter zitting.
Dezerzijds wordt met klem betwist dat de goede procesorde zich zou verzetten tegen het
behandelen van deze gronden, die overigens per gelijke post zijn verzonden aan
verweerder.

Appellant kan zich hiermede niet verenigen.

Aan de als niet tardief aangemerkt ingebrachte uitspraak d.d. 1 december 2006 van

derdenrekening: rabobank geen rek.nr. 13 05.54.479 t.n.v. stg. derdangeliden wagemans advocaten maastricht

Kastadrevilla b.v. (praktijkvennootschap mr. wagemans), mw mr. dreessen, aanvaarden geen verder gaande aansprakelijkheid
maximaal het bedrag van de uitkeringen waaraan de door de voornoemde advocaten afgesloten beroeps-aansprakelijkheidsverzekering
in het betreffende geval aanspraak geeft en sluiten iedere verdere aansprakelijkheid nadrukkelijk uit.

rechtbank Haarlem, welke pas gepubliceerd is op 5 januari 2007! is door de rechtbank Maastricht in het geheel niet inhoudelijk ingegaan, met uitzondering van een summiere overweging dat deze casuïstisch zou zijn, quod non.

Deze gang van zaken acht ik in strijd met het motiveringsbeginsel.

Grief 2.

Alvorens de rechtbank Maastricht kon komen tot ongegrond verklaring van het beroep, zonder instemming met het verzoek tot verdaging, zoals gemotiveerd verzocht door appellant, had in casu beoordeeld moeten worden of appellant door het niet aanwezig zijn van een tolk, die overigens wel door gemachtigde op correcte wijze via het tolkencentrum was gereserveerd, en tijdig was besteld, maar die vanwege een eigen vergissing bij de verkeerde rechtbank Roermond arriveerde, en die daarna naar rechtbank Maastricht afbelde, omdat zij haar fout inzag, in zijn belangen was geschaad.

Er dient een belangenafweging gemaakt te worden tussen enerzijds de belangen van appellant en anderzijds het doel dat verweerder dient met het bestreden besluit. De nadelige gevolgen van een besluit mogen daarbij niet onevenredig nadelig zijn voor appellant, aldus art 3:4 AWB.

In casu handelt het zich om een zaak van een asielzoeker die de Nederlandse taal onvoldoende machtig is om aan te kunnen nemen dat hij het vertelde en gevraagde ter zitting naar behoren te kunnen begrijpen.

Appellant heeft een zeer groot belang om in de enige inhoudelijke en onpartijdige instantie die hem in de asielprocedure ter beschikking staat, de gang van zaken te kunnen volgen.

Verweerders belang om de zaak inhoudelijk te laten behandelen, zonder verdaging, is zeker niet groter.

Verweerder en de rechtbank hebben verzuimd om toepassing te geven aan het beginsel van belangenafweging.

Mocht Uw Edelachtbare Raad van State anderszins oordelen dan stel ik mij namens appellant subsidiair op het volgende standpunt.

grief 3.

De zorgvuldigheid die op grond van art 3:2 AWB in acht genomen moet worden, impliceert dat de rechtbank, nu verweerder geen belangenafweging heeft toegepast, ex art 8:69 AWB gehouden was om ex lid 2 de rechtsgronden ambtshalve aan te vullen, en op grond van lid 3 ambtshalve de feiten aan mocht vullen. Er bestaat weliswaar geen verplichting voor de rechtbank om dit te doen, maar de rechtbank had wel de bevoegdheid daartoe.

Uit lid 2 vloeit voort dat de rechtbank in de aan haar voorgelegde beroepzaak de geschonden rechtsnorm had moeten aanwijzen waarop de indiener geacht wordt een beroep te hebben gedaan.

De rechtbank had zich niet hoeven neer te leggen bij de feiten zoals door partijen gesteld. De rechtbank had kunnen doorvragen en feitelijke gronden dus kunnen aanvullen.

Naarmate de ongelijkheid tussen partijen groter is, kan er voor de rechter meer aanleiding zijn om van deze bevoegdheid gebruik te maken.

In het onderhavige geval is sprake van grote ongelijkheid tussen partijen.
Nu zulks is verzuimd dient het hoger beroep gegrond verklaard te worden.

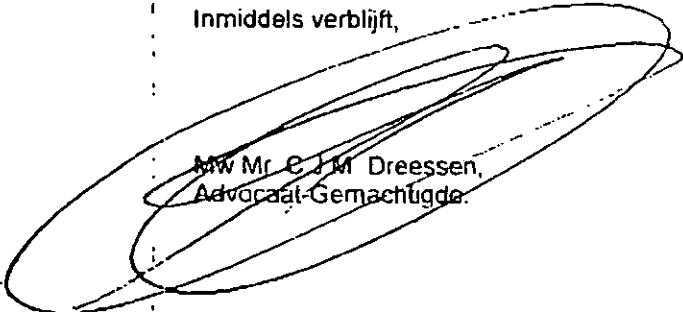
Het feit dat appellant de financiële middelen ontbeert om een onpartijdige contra-expertise uit te laten voeren is wel degelijk een factor van belang, die door rechtbank Maastricht had mogen worden meegewogen.

Derhalve ben ik van mening dat er in het kader van de rechtszekerheid en de rechtsontwikkeling een taak voor U E.A. Raad van State ligt in de toets van het kader waarin deze uitspraak tot stand gekomen is.

Redenen waarom ik u namens appellant verzoek:

- het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de bestreden uitspraak van de rechtbank Maastricht geheel of ten dele te vernietigen en hetgeen te doen de rechtbank zou behoren te doen.

Inmiddels verblijft,

Mw Mr. C.J.M. Dreessen,
Advocaat-Gemachtigde.